

"אֵשֶׁת חַיִּל" הוא שיר הלל לאישה העברייא, החותם את ספר משלי.

השיר מתאר את האישה האידאלית.

חז"ל, שפירשו את ספר משלי כנכתב כולו על ידי שלמה המלך, פירשו את השיר ביחס לאמו של שלמה, בת שבע.

פרשנות אחרת, בעקבות ראיית תוכן הספר כמשלים, היא שהמדובר במשל לתורה, או לחכמה.

פרשנים אחרים ראו בו שיר הלל לאישה האידאלית, ללא כוונה לאישה מסוימת.

יש גם הסוברים שעל פי הפשט נכתב השיר כהספד לאישה מסוימת, על ידי בעלה.

ספר משלי, שבו מופיע השיר, מוביל קו של יחס של בוז ליופי, במיוחד כשאינו מלווה בפנימיות תואמת – "שקר החן והבל היופי". חן ויופי הם שקר והבל, אישה אינה מושלמת אם אינה טובת אופי, יראת אלוהים ודואגת לביתה כמפורט במזמור.

רק בפסוק שלפני האחרון מצוין במפורש שהכוונה לאישה יראת שמים "אֵשֶׁה יִרְאֶת ה' הִיא תִתְהַלָּל". כל שאר פסוקי השיר יפים לאישה כלשהי.